

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "יקו השגחה פרטית"

פרשיות וירא - חיי שרה תשפ"ה ♦ עלון מס' 151

השגחה שבועית

מחשבות בחדר ניתוח

שמעתי מפי יהודי יקר, שעבר צרה לא פשוטה, הוא אמר לי במתק שפתיו: הדבר שמרגיע אותי זה מה ששמעתי לאחרונה מקרוב משפחה, תובנה עמוקה משנית חיים, וכך הוא סיפר:

לא מזמן עברתי ניתוח בהרדמה מקומית. זאת חוויה ממש לא נעימה. אני שוכב לי בחדר ניתוח, קשור למיטה, עם כל התפאורה מסביב, וליד הגוף שלי עומדים אנשים, ולכל אחד יש ביד איזה מכשיר. כל אחד בתורו נוגע, מזיז, דופק, אני לא רואה בדיק מה עושים, אבל שומע את הקולות ורואה את העיניים המציצות מעל המסכות שעל האף והפה.

הם מאוד מרוכזים. זה נראה כמו שהם מתעסקים עם איזה כלי ומתקנים אותו. מתחשק לי לקום ולהראות להם שגם אני בן אדם שיש לי דעה. בכלל הייתי רוצה לצעוק שיעזבו אותי וישחררו אותי לנפשי, אבל אני לא עושה זאת. למה? כי אני זה שביררתי, חקרתי, דרשתי לאיזה בית החולים, ולאיזה רופא ללכת. אני הוא שביקשתי את הניתוח ובקשתי רפואה.

אני יודע שהמנתח ועוזריו הם אנשים שנמצאים כאן בשביל להיטיב עימי, והם משתדלים שאחרי הטיפול שלהם אצא מכאן בריא ושלם. תאר לך שאפילו שילמתי להם כדי שהם יעשו את זה! אז מה? אז אני אקום ואברח?

ברגעים האלה פתאום קלטתי את עומק המשמעות של משפט המפתח "כל מה דעביד רחמנא לטב עביד". הקב"ה הוא הפרופסור הכי גדול, והוא עושה הכול לטובה כדי לתקן אותנו ולהיטיב לנו. לפעמים רואים כל מיני אירועים והתמודדויות מורכבים וכואבים כל כך, ממש כמו שחותרים בבשר החי. ויחד עם זה אני פוגש אנשים שחיים באמונה איתנה ושוב ושוב אומרים "הכל לטובה!" מתוך האמונה הפשוטה כי אכן כן, ללא כל ספק, כל המהלך הזה הוא בשביל רפואה, ונועד להיטיב עימם.

אמנם אנחנו לא מבינים את המהלכים, לא יודעים איך בדיק הכאב והצער מביאים את הטובה, אולם האמונה משלימה את ההבנה, וכך אפשר לומר בפה מלא, מעומק הלב: הכול לטובה!

שזוכה לראות חסדים גלויים, רפואות וישועות!

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

חלומות נעימים ומתוקים

ה"פסוק זה מדבר על שניהם - גם על החולה, שבזכות התוכחה יינצל ויחיה, ויהיה לו טוב בזה ובבא, וגם על המוכיח, שמצוה גדולה זו תעמוד לו לנצח נצחים.

אמנם, לא כל אחד יכול לקיים מצוה זו. זוהי מהמלאכות הקשות שבמקדש, לגשת לחולה מיוסר וכאוב ולעורר אותו למעשים טובים. רק מי שמומחה לזה, הוא יעשה זאת, וכל השאר ימשיכו בתפקידם החיוני, לעודד, לתמוך ולהשתדל ככל האפשר להקל על החולה ולהיטיב לו.

כאשר חולה מתרפא, זוהי שמחה גדולה ועצומה. חז"ל אומרים: **אין חולה עומד מחוליו, עד שמחולין לו על כל עוונותיו!** (נדרים מא).

בשביל מה אנו מביאים דברים אלו? כדי להמחיש את הידוע לנו, שכל קושי וכאב שאנו חווים כאן, מקורו בפגם רוחני. אולי זה נשמע קשה, אבל הבשורה הטובה היא שהייסורים אכן ממרקים, מנקים ומתקנים.

אמנם דיברנו על מי שמוכיח את החולה, אבל עניין זה תקף לכל קושי וייסורים, אפילו ייסורים קטנים ביותר, שהרי כתוב בגמרא בערכין (טז): "עד היכן תכלית יסורין, שאין פחותין מהו כל שארגו לו בגד ללבוש ואין מתקבל עליו" - ומפרש רש"י: "שאינו למידתו כהוגן, וצער הוא לו". גדולה מזו אמרו שם: "אפילו נתכוונו למזוג בחמין ומזגו לו בצונן, בצונן ומזגו לו בחמין". ועוד: "אפילו נהפך לו חלוקן" - ומפרש רבינו

גרשום: "שנהפך בשעה שהיה מבקש ללבושו, וצריך להופכו". ועוד אמרו שם: "אפילו הושיט ידו לכיס ליטול שלוש, ועלו בידו שתיים", ויש לו טרחה להחזיר היד לכיס ולקחת עוד מטבע.

אם ננצל את ההזדמנות של הייסורים ונחשוב: הרי אבינו אב הרחמן עשה את זה, ושלח לי זאת לכפרת עוונות - אזי יספיקו הייסורים הקטנים כדי לעורר אותנו, ולהמתיק את הדינים, ובוזה נתקרב אליו.

ואנו תפילה, שזוכה לראות חסדים טובים ומגולים, השפעות טובות בבריאות הגוף והנפש, בשמחה רבה, אמן סלה.

מתוך שיעור 156 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישר 02-3011904.

בקשו רחמים מרובים עבור האברך ר' יצחק בן פנחס הי"ד בנו של הרב דוד קלצקין שליט"א
קו לחלוקת פרקי תהילים וקבלות טובות: 077-4822963

נתאר לעצמנו אדם שחי בטוב ובנעימים: בקיץ לא חם לו, ובחורף הוא לא סובל מיושב; המפתח שבכיסו תמיד מתאים לכל דלת, ואף פעם הוא לא שכח אותו; מעולם לא נקרע לו בגד, ולא נאבד לו מסמך; יש לו נהג צמוד והוא גם לא סובל מהפקקים; כולם תמיד מחייכים אליו, החון מעולם לא זייף באוזניו, והכיסא שהוא יושב עליו תמיד נוח ונעים; שלום הבית שלו להפליא, השידוכים - א' א' גלאט מהדרין, וכל המחוננים שלו בדיק כרצונו; אין לו מושג מה זה חובות, מזומנים תמיד ברשותו בשפע רב, והוא לא זקוק לעזרת גמ"חים; אף שכן לא מפריע לו ואף אחד לא מרגיז אותו, מעולם הוא לא טעם בושות וביזיונות, הוא בריא וטרי יומם ולילה, והנחת מצאצאיו היא ללא חריגות; חי בדירת לוקסוס מרהיבת ללא שום נזקים, ישן עמוקות שליש מהיממה, לא מתעייף ולא מזיע, הרופא לא מגביל אותו במאכלים ובשתיית דיאט, והוא לא מפרנס את בתי המרקחת, וחולם רק חלומות נעימים ומתוקים. ולסיכום, הוא חי בגן עדן של העולם הגשמי...

כמובן, איננו מכירים אדם שעונה לתיאור הנ"ל. האבא הטוב שלנו שולח מפעם לפעם מצוקה קטנה, כאב כלשהו, תקלה או עלבון או הפסד, וכל זה הוא ברחמים מרובים, כדי שזוכה לכפרת עוונות! זאת כדברי רבי ישמעאל במסכת ערכין (טז): "כל שעברו עליו ארבעים יום בלא יסורין, קיבל עולמו".

כך גדלנו, וכך מלמד אותנו רבינו בסוף החלק השלישי בפרק ד': אם יהודי פגש עם **מבקשי רעתו**, וזה יכול להיות פקח תנועה שרושם לו דו"ח באופן חד פעמי, או שכן ששם לו רגליים בקביעות - כך או כך, יהודי שמתחזק בבטחון וידע, שמי שעל ידו נגרם הצער, הוא רק שליח. הוא אינו הגורם האמיתי לכל הקושי והטרדה, ולכן, גם הטיפול בבעיה יעשה בהתאם: **יזכור בלבנו שתועלתו ונזקו ביד הבורא יתעלה. ויתחנן ויבקש מלפניו לכפר עוונותיו.**

בכלל, לכל הקשיים והייסורים יש מטרה: לנקות את הנפש ולקרב את האדם אל הבורא. ניקח לדוגמה אדם חולה ר"ל: עליו לעשות השתדלות להתרפא, אולם יחד עם זה לפעול במישור הרוחני. בעל ה'חרדים' כותב, שמי שזוכה להוכיח את החולה ולכוון אותו לדרך הטובה, שכרו גדול מאוד, ועליו נאמר "אשרי משכיל אל דלי", והוא זוכה להמשך: "ביום רעה ימלטהו

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארגן ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 0-330-3900-489 • מבלגיה 0-380-844-28 • מאוקראינה 380-947-100-633 • מארגנטינה 3988-4031 • מדרום אפריקה 87-551-8521

קו לנשים - שלוחה 4 בתפריס הראשי

יקו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

כל הדרך לחדר

ברוך ה', אני לא יודע מה זה בית חולים. גם עכשיו, אחרי שכבר ישבתי ליד בתי המאושפזת, אין לי מושג איך נראה בית חולים. איך ייתכן הדבר? - זהו בדיוק הסיפור כאן.

כשהבתי שלי התאשפזה לכמה ימים, הגיע שלב שגם אני הייתי צריך למלא את תפקידי בשתייה לצידה. חשבתי לעצמי, מה יהיה? אך אסתר? הילדה מאושפזת בחדר עלום בקומה השביעית, וכדי להגיע לשם יש לעבור בכמה וכמה מסדרונות, מעברים, מנהרות וגשרים. בכל מעבר כזה אפשר להיכשל במראות אסורים, ואני כל כך רוצה לשמור על עיניי!

ביקשתי מה' שיעזור לי. קראתי אליו באמת. הן גלוי וידוע לפניו שמצידי הייתי ממשך בסדר יומי בכולל, ולא נזקק לשירותי בית הרפואה; אולם הקב"ה, הוא זה שקבע עבורי את המסלול הזה, והוא זה שסייע בעדי לשמור על עיניי.

אחרי שהפלתי תפילה, התקשרתי לאמי, שכל כך מתעניינת בשלום הנכדה המאושפזת, וסיפרתי לה שמחר אני אמור לנסוע לבית החולים כדי להיות איתה. "איזה יופי", אמרה אמי, "בדיוק מחר אני נוסעת לשם עם אחת הבנות בשביל בדיקה מסוימת. תוכל להצטרף אלינו למונית".

שמחתי בהחלט על שחסכתי את דמי הנסיעה, אבל העזרה המשמעותית יותר התבררה אחר כך. כאשר אחותי שמעה באיזו מחלקה מאושפזת בתי, היא אמרה, "אני מכירה את המקום הזה! זה בדיוק ליד החדר שבו התאשפזתי בעבר. בוא ואראה לך בדיוק איפה החדר".

אחותי הורתה לי את הדרך לחדרה של בתי, ואני לא הוצרכתי להרים את עיניי אף לא פעם אחת.

לא רק זאת, אלא שכאשר הגעתי, לשמחת לבבה של ילדתי, ולרווחת אשתי שכבר התעייפה מאוד מהשהות הממושכת בחדר, גיליתי שזכינו בחדר פרטי: שום מיטה נוספת לא הייתה מאוישת, ובכל זמן נוכחותי שם, יכולתי ללמוד ולהתפלל באין מפריע.

הרגשתי ממש איך שמע ה' לתפילתי, ונתקיים בי "הבא ליטור מסייעין בידו".
(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 151.)

לסמוך עליו

סיימתי תפילת מנחה, ואחרי הקדיש האחרון ניגש אליי משהו ואמר לי: "אותך אני מחפש".

"אתה כבר לא מחפש", אמרתי לו, "מצאת אותי".

"אכן, מציאה כשרה", הוא נהנה, והמשיך לומר לי למה הוא כל כך מתרגש לגלות אותי כאן. לדעתו, אני האדם המתאים ביותר בשביל משרה מסוימת שהוא צריך לאישי.

באותו זמן לא חיפשתי עבודה כזאת, וגם לא אחרת, אבל כשמעתי על תנאי העבודה והשכר, אמרתי, למה לא? אני רואה שהקב"ה שולח לי הכנסה נוספת ומכובדת, תוך קיום של שליחות חשובה, ולכן אקח את העבודה.

עד מהרה נכנסתי למשרה, והתחלתי לעבוד ולמצוא חן ושכל טוב בעיני בעל הבית. אמנם מהצד שלי - בכל מה שקשור לעבודה עצמה היינו מרוצים, אבל במה שקשור למשכורת נערמו קשיים. חודש חלף ועוד אחה. גם השלישי פינה את מקומו לרביעי, וחשבון הבנק לא קיבל אף לא דרישת שלום קטנה מהמעביד החדש.

לפני ראש השנה דיברתי עם בעל הבית על המשכורת. הזכרתי לו שלא באתי לעבוד על בסיס התנדבותי, והוא אמר, "בטח בטח, אני כבר מכניס לך כסף", אבל הכסף לא נכנס.

העניין התחיל להציק לי. וכי מה, הוא באמת חשב שאני מציאה כשרה שאפשר לקחת בלי לשלם? הרי מלכתחילה לא כל כך רציתי את העבודה הזאת, ונכנסתי לעובדי הקורה רק כיוון שהוא ביקש ממני. התחלתי לחשוב על עזיבת העבודה.

גו, איך מתקדמים למעשה? עוזב או לא עוזב? שקלתי במוחי הלך ושוב את עניין העזיבה. הנחתי רווח למול הפסד, שליחות למול משכורת, ופתאום הבנתי שאני יותר מדי להוט אחרי המנהל שישלם לי. מה אני רוצה ממנו? הוא רק מנהל. הפרנסה לא נמצאת בידיי שלי, ורצונו הטוב עדיין לא מספיק כדי שהכסף יגיע אליי. הקב"ה הביא אותי לעבודה הזו, והוא בוודאי ידאג לי שגם אתפרנס באמצעותה.

יש מי ששומע

בימי החנוכה נערך ערב משפחתי נפלא. כל בני המשפחה שגרים במרחק נסיעה סביר הגיעו למפגש, ושם הוחלט ברוב קולות לערוך אלפון משפחתי של כל המשפחה המורחבת. זכיתי להיות חלק ממשפחה ענפה, המונה דודים ודודות ובני דודים נשואים, שחלק מבניהם כבר נשואים בעצמם, ויש שאף בני בניהם. לערוך אלפון כזה, זה לערוך רשימה של כמה דורות מהמשפחה. ממש מוצע מורכב.

כשהתחלנו לדבר באופן יותר מפורט על האלפון, הגעתי למסקנה שהעבודה אינה כה מורכבת כמו שחשבתי. צריך פשוט להתקשר לכל אחד, ולראות שהוא עונה. לשאול אם יש עוד מספר, ואם הכתובת נכונה. אמנם זה אורך זמן, אבל לא חייבים להתקשר לכולם ביום אחד. אפשר לעשות את זה בנחת, לדבר עם המבוגרים בקצב שלהם, ועם הצעירים בקצב שונה. הדפים לא בורחים, והם מוכנים לשמור לי על מספרי הטלפון מיום ליום ומערב לערב.

התחלתי להתקשר, וכולם ענו לי בשמחה, שברצונם להיפקד בספר המשפחה.

כך עברתי שם אחר שם, דודים ובני דודים, אחים ואחיות ו...מנדי. הוא אח שלי. הוא לא היה במפגש, לא באחרון ולא בזה שלפניו. אנחנו בכלל לא רואים אותו, ואין לנו ממש מושג מה הוא עושה והיכן הוא מסתובב. אם יש משהו שידוע, הוא אומר שעדיף לא לדעת.

עכשיו אני יושב עם מספרי הטלפון של המשפחה, וחושב לעצמי, להתקשר למנדי או לא? איך הוא יקבל את הטלפון שלי? הוא יענה או יטרוק? ישמח או יחרוק שינייים? הניסיון שלי מהפעמים הקודמות שניסיתי ליצור קשר לא היה מרנין, אבל אולי בכל זאת מגיע לו להרגיש חלק מהמשפחה?

לבסוף אני מחליט להתקשר אליו, לפי המספר שיש בידי, בתקווה קלושה שהוא לא הוחלף עם השנים. אני מסיים לחייג, והנה, אחרי כמה צלילים בודדים של חיוג, מנדי עונה! "שלום, מה שלומך?" אני פונה אליו בחביבות ובאחוות אחים. הוא עונה לי בהתאם, בקול נינוח ורגוע, ומספר לי כמה דברים נחמדים. גם אני מספר לו, ולו משהו היה מקשיב מהצד, הוא היה יכול לחשוב שאנחנו מדברים כל שני וחמישי.

לבסוף סיפרתי לו על האלפון, ושאלתי אותו אם ירצה שירשמו את מספר הטלפון שלו. "אני לא בקטע", הוא ענה לי, "אל תשים את המספר שלי. לא רוצה".

השלוחה לשמיעת הסיפורים

שהתפרסמו בעלון

6176 *שלוחה 2 ואחר כך 9

מפיצים אמונה ומחיים נפשות

ברצוני להודות לכם על העלון הנפלא שלכם. הוא פשוט מציל את הדור! אבל לפני שאעיד על כל הדור, ברצוני להעיד על עצמי: העלון מחיה ומחזק אותי. הסיפורים המרתקים, מאמרי החינוך, ושלל המדורים שבו - כל מילה היא כמים קרים על נפש עייפה. הטעם הטוב של כל עלון מלווה אותי זמן רב, ונתן לי כוח להתמודד עם כל הקשיים.

מפיצים אמונה ורואים ישועות

בעלי חלה במחלה קשה ל"ע. כסגולה לרפואתו החלטנו לתרום תרומה קבועה להפצת האמונה. תוך שנה מאז שהתחלנו לתרום, בעלי התרפא לגמרי. משראינו שזה עזר, הגדלנו את התרומה החודשית לסכום של 110 ש"ח, מספר שהוא פעמיים כמיניין "כלה", וזאת לזכות בתנו שציפתה למצוא את יזווגה. לא חלף חודש מאז הגדלת התרומה, והבתי זכתה לבוא בבית האירוסין.

החלטתי לסמוך על ה'. אני אעשה את שלי והוא יעשה את שלו. רק ההחלטה לכשעצמה הביאה לי שלוה. ולמרבה הפלא, תוך ימים ספורים מאז ההחלטה הזאת לסמוך על ה', נכנסו המשכורות, והכול על מקומו בא בשלום. מי שסומך על ה', ה' באמת מסדר לו את העניינים.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 152.)

פעם בעשר שנים

היום יום רביעי כ"ט בתשרי. מדבר אברך מקריית ספר. מאז שהקמתי את ביתי בשעה טובה, ופתחתי חשבון בנק כדרכם של זוגות צעירים, הקפדתי שלא תהיה חריגה בחשבון. זאת, מתוך כוונה שלא להיכשל באיסורי ריבית חלילה וחס. אני יודע שיש היתרי עסקה וכל מיני דעות מקילות בעניין, אבל אני רציתי להדר. רציתי שיהיה גלאט לפי כל הפירושים, וברוך ה', הקב"ה עזר, ואכן בדפי הפירוט של חשבון הבנק, אף פעם לא מופיע בשורת הסיכום הסימן של המינוס.

כחלק מההתנהלות הזאת, איני משתמש בצ'קים, כי מי יערוב לי שמקבל הצ'ק יפקיד אותו בבנק רק בזמן שיש כסף בחשבון? איני רוצה להגיע למצב שמישהו יוציא צ'ק שיביא לחריגה, ולכן בכלל איני נותן צ'קים.

הכול טוב ויפה, כשאני חי לעצמי עם חשבונותי. אבל, לא תמיד עומדת לי עקשנותי זו ביחס לאחרים. יום אחד גיליתי שאין ברירה, אני חייב לתת צ'קים: יש לי בן נהדר שצריך ללמוד בקורס חינוכי עבורו, ושם, בקורס, מקבלים את התשלום רק בצ'קים. בתחילת השנה הם דרשו שנים עשר צ'קים מראש, והבטיחו שיפקידו אותם רק בתאריכי הפירעון שרשומים עליהם.

לא אהבתי את זה, אבל לא הייתה ברירה, ורשמתי את הצ'קים בתקווה שהם יעמדו במילתם. שמחתי לגלות שאכן, חודש אחר חודש הופקד הצ'ק בזמן שנקבע.

למחרת חג הסוכות אני מתקשר לחשבון הבנק. אין הפעם הזאת דומה לכל פעם שאני מתקשר לבנק: זהו טלפון שבו אני נפרד סופית מההווה הנפלא של המועד, שכן, במשך כל ימי חול המועד לא התקשרתי לבנק, ועתה, עם החזרה לשגרה, גם את זה צריך לעשות.

לפי החישוב שלי, אני עומד לשמוע שחשבון הבנק עומד על קרוב לאפס; אולם, להפתעתי אני שומע שיש לי שם מאתיים שקלים.

מאתיים?! איך זה יכול להיות?! איך זה קרה?!

ואז אני מגלה פלא פלאים: התאריך של הצ'ק חל בחול המועד, וכיוון שכן, החליטו שם בקורס להפקיד אותו מאוחר יותר, מיד אחרי החג, בזמן שלא עלה בדעתי לבדוק מה קורה בבנק, כאשר בדרך הטבע לא אמור להיות כסף בחשבון. אולם בדיוק השנה, החליטו בהנהלת התלמוד תורה שבו אני מלמד, להפקיד לחשבוני 350 ש"ח לפני החג - חתיכה קטנה מתוך המשכורת.

זה עשר שנים שאני מלמד בחיידר הזה, ומעולם לא הקדימו משכורות או חילוקי אותן לכמה פעימות; והנה, בדיוק השנה, בדיוק כשצריך לצאת לי צ'ק, הכניסו לי כמה מאות שקלים!

ראיתי בזה שהקב"ה שמח במאמציי להישמר מכל אפשרות של ריבית, ועתה, כשלא היה בידי לעשות מאומה, מבלי שאדע על הזמן בו הצ'ק יוצא, הקב"ה סידר הכול.

ועוד חיווך נפלא קיבלתי, והוא, שלא צריך לדאוג. לא יודעים איך נסתדר, מאיפה נשיג, כיצד יתמלא? - נסמוך על ה', והוא כבר ישלח את מה שצריך ובזמן המדויק.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 154.)

רגע אחרי שנכנסו הביתה

השנה התחלתי מוקדם את ההכנות לחג הסוכות. כבר בעשרת ימי תשובה התחלתי לבנות את הסוכה הקטנה שלנו, כדי לקיים מצוות סוכה בנחת וברועה, בשמחה ובטוב לבב.

בשעת צהריים יצאתי עם הילדים למרפסת, שם בעזרתם העמדתי את הדפנות, כאשר אני פוקד עליהם להחזיק מפה ולתמוך שם, לחזק בצד הזה ולהדק בצד השני. עבדנו במלוא המרץ, בחדווה ובנעימות. היינו ממש בתוך העשייה, כשהשעון הורה על השעה שלוש ועשרים.

בשלוש וחצי הכולל שלי מתחיל, וכדי לא לאחזר, עליי לעצור כבר עכשיו.

הייתי ממש בתוך הפעילות, וקול קטן בלב אמר לי, שלא נורא אם אאחר קצת. רק נגמור לתקוע עוד כמה מסמרים, והסוכה בנויה לתפארת... המאבק הפנימי היה קצר, ואני הודעתי לילדיי שאנחנו מפסיקים כעת, ונמשיך בערב או למחרת. סיכמתי: "תיכנסו הביתה!"

נכנסנו הביתה, ושתי דקות אחר כך אנחנו שומעים קול רעש גדול ומפחיד. דופן גדולה וכבדה התגלגלה אל המרפסת שלנו מהמרפסת שמעליה, והשתטחה על רצפת הסוכה שלנו, במקום שבו עמדנו לפני שתי דקות בלבד!!!

ברוך ה', אף אחד לא ניזוק, בזכות ההקפדה על זמן לימוד תורה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון - סיפור מס' 155.)

אין בעיה. לא נורא.

לפחות שוחחנו, זה הרבה

מאוד. נראה שכדאי לעשות זאת

לעתים קרובות יותר, שיזכור שיש לו

משפחה ושוורשים. שידע שיש לו לאן לחזור.

בהמשך אותו יום עליתי לאמי לביקור, וככה,

בטבעיות ובחיוך, אמרתי לה: "ד"ש ממנדי!"

אמא שומעת את זה, והפנים שלה מחליפות צבעים. היא

נהיית חיוורת, וכמעט נופלת תחתיה מעולפת. לא ציפיתי

לתגובה כזאת נסערת, בכלל לא תכננתי לספר לה על

השיחה הארעית והכמעט מקרית. זה יצא לי ככה, באופן

ספונטני, בלי הרבה מחשבה.

המשכתי וסיפרתי לאמא על הרקע לשיחה, ועל האלפון

שרוצים להוציא לאור, אבל הסערה לא נרגעה. אמא

הצליחה להגיד רק משפט אחד: "אתה רציני??? זה נכון

מה שאתה מספר???"

לא הצלחתי להבין מה קורה כאן. מה כל כך מסעיר במידע

היבש שהבאתי?! שאלתי: "מה קרה?"

וכך סיפרה אמי היקרה:

"כל כך הרבה שנים אני מתפללת עליו, ומשקיעה בזה כל

כך הרבה כוחות. אין יום שאני לא שופכת עליו דמעות.

אני נוסעת למקומות הקדושים, ומתחננת בשבילו. מה

שרק יכולים לעשות, אני עושה".

אמא שלי לא חידשה לי כלום במה שהיא אמרה. אנחנו

יודעים על התפילות הרבות שהיא שופכת. גם אותנו

היא רותמת למשימה. מדי תקופה היא מארגנת כל מיני

קבלות טובות שכולם יקבלו על עצמם, ולעיתים קרובות

היא מחלקת את ספר התהילים בין בני המשפחה, הכול

לזכות מנדי.

היא המשיכה לספר, שבתקופה האחרונה היא התחילה

ללכת להתפלל על קברו של אחד מהצדיקים, במטרה

להשלים ארבעים יום רצופים. היא עשתה זאת במסירות

נפש, בקור ובחום.

היום היא הרגישה שהיא נשברת. היא מתפללת כל כך

הרבה, ולבה - לב של אמא, שרק רוצה לראות את הבן

חוזר הביתה, רק לראות אותו לכל הפחות - שבור ורצוף.

היום היא ירבה בבית עם ספר התהילים ובכתה, "יריבונו

של עולם, אני מתפללת כל כך הרבה. אנא, שלח לי סימן

שאתה שומע, שאתה מקשיב, שהתפילות שלי לא הולכות

ריקים, שהדמעות לא נשפכות לריק, אלא הן מגיעות אליך

ואתה אוספן".

כך סיפרה לי אמא בגילוי לב, על שעת המשבר ועל

התפילה הדומעת מעומק נשמתה.

לבסוף היא אומרת לי: "אני רק מסיימת להתפלל, והנה

אתה מגיע עם דרישת שלום מהשמיים!" - - -

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה החדשה המיוחדת לסיפורים שהתפרסמו בעלון

- סיפור מס' 153.)

קח גם אתה שותפות קבועה בהפצת "ההשגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם

ותזכה גם אתה לראות את ההשגחה הפרטית בכל העניינים

התקשרו עכשיו למוקד הישועות 02-6313-742

או בקו ההשגחה פרטית 02.30.11.300 | שלוחה 6

העברה לבנק לאומי | משלוח בדואר | בעמדות נדרים פלוס | בנין 902 | חשבון 57390056 | ת.ד. 5475 ירושלים | ע"ש השגחה פרטית

מפיצים אמונה לכל יהודי בכל העולם

זכו בשותפות קבועה "במוקד הפצה"

לזכות שמעון בן מרסל לרפואה שלימה במהרה בריאות איתנה וחיים ארוכים לזכות מורן בת נאוה לזיווג הגון במהרה ובקלות

זכו בשותפות קבועה "בשכונה שלמה"

בעילום שם לרפואה שלימה וישועות מחוץ לדרך הטבע
ו. בת א. וכל יוצאי חלציה לשנה טובה והצלחה ברוחניות וגשמיות

כל מה שנצרך לאדם, מוכן לפניו

הכול הוא מוכן ויש, רק שאין אדם רואה. וכאשר יתברר באמת שאין לו כלום, ומה שיש לו הוא רק מהש"ת, ומעשה ידיו והעצות שלו לא מעלין ולא מורידין, שהמעשה אשר האדם עושה לפרנסה הוא רק שיהיה מקום לחול עליו הברכה, אז מראה לו הקב"ה שהכול מוכן לפניו. ועל זה נקראת תפילה "עבודה שבלב" (תענית ב.). מלשון עבד, שלעבד אין לו כלום רק הכול הוא מרבו, שמה שקנה עבד קנה רבו (פסחים פח:), ואסור לדאוג דאגת מחיר ועל זה מסיים המדרש: "ותלך ותמלא את החמת, הדא אמרת מחוסרת אמנה היתה", שזה שיראה שלא יתעלם ממנה הבאר ועשתה מעשה ועצה למותר, קראו חז"ל "מחוסרת חולה מסוכן", כי באם שירצו מהשמיים, הכול הוא מוכן כנ"ל. (הגר מקטני אמונה הייתה, שלא היה לה למלאות מים בכדה, כי כשתצטרך בוודאי יהיה לה. אף שבוודאי היה הכול חולה מסוכן, מכל מקום הבוטח באמת בהש"ת לא חסר לו כלום, כמו שכתוב (ירמיה יז, ז) "ברוך הגבר כי ויהי ה' מבטחו", וכשאין האדם בוטח, אזי באמת צריך ליגע למצוא פרנסה וכדומה, מה שאין כן הבוטח בה' כנ"ל.)

(חידושי הרי"ם פרשת וירא)

אנו נמצאים במרכבת המלך

יש להתבונן האין ראו חז"ל בזה חסרון אמונה, אישה ובנה חולה אנוש תועים במדבר שמש, ונמצאים בסכנה גמורה, ונעשה להם נס ומצאו באר מים, למה לא תדאג למלא את החמת מים? והביאור הוא: אילו יצויר אדם שנוסע במרכבה עם המלך מיטיבו ואיש חסדו, הייתכן שייכין לו זה מלתחה עם לחם וחמת מים, שמא ירעב ויצמא? הרי אם יעשה כן, הוא מראה בעצמו שאינו מכיר כלל בחסדי המלך אתו, אשר בוודאי לא יעזוב אותו רעב וצמא. אדרבה, ייתן לו מפתו ויאכל מעדני מלך. וברור שנתמה על שטותו, איך יתן עלות על מרכבת המלך וסמרטוטיו על כתפיו, ונתפעל מסבלנות המלך הסובלו.

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תיתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או ללעניי רומא) | במייל T023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

הנה כן מביטים בשמיים על אדם הדואג ואומר מה יאכל למחר, ומראה בעצמו שמקטני אמונה הוא, כי הלוא במרכבת מלך מלכי המלכים הקב"ה הוא יושב, ומה לו לדאוג?!

(אור יהל ב פרשת וירא)

כמה מאושר האדם הבוטח

אחרי התבוננות נראה, שאותה התמיהה שיש על הגר, עוד יותר אפשר לתמוה על עצמנו. [...] יש לנו תורה מן השמיים שמדריכה אותנו, השי"ת חנן אותנו בשכל ישר שמרגיש עקמומיות וכל פגימה קטנה, הניסיון מוכיח ומראה לכולם ש"אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה", "כפירים רשו ורעבו ודורשי ה' לא יחסרו כל טוב", "שקר הסוס לתשועה וברב חילו לא ימלט", "עיני ה' אל יראוי למיחלים לחסדו". ולהיפך: "רע ומר עזבך את ה'", "תמותת רשע רעה", "אורו הגבר אשר יבטח באדם" וכו'. ואחרי כל כך בירור המציאות, היכן יש מקום עוד להתעלם מן האמת, ולחיות נגד ידיעתו והכרתו? [...] כמה מאושר האדם הבוטח בה': "השלך על ה' יהיך והוא יכלכלך"; כמה מנוחת הנפש והגוף היה משיג. וכמו שכתב הסבא זצ"ל בספרו 'מדרגת האדם', שהבוטח בה' הוא תמיד חזק בדעתו, ולא יחת מפני המקרים, אוכל לשובע נפשו, איננו דואג דאגת המחור, מאחר שיש לו דרגת הבטחון ובטחונו על ה', וכל הזמנים שווים אצלו, וכמו שה' הכין צרכו היום - יכין בעדו למחר, ואין מקום לדאגת העתיד.

(הגה"צ רבי גרשון ליבמן זצ"ל, דפוס בקובץ אל המבטח א עמ' לג) (בראשית רבה נג, טו)

להאמין באמונה שלמה

אברהם אבינו משלח את הגר, לאחר ששם על שכמה את ישמעאל, לחם וחמת מים. הגר תועה במדבר, וישמעאל נחלה, ובצימאונו שותה את כל המים שבחמת. לאחר שאחלים המים הגר משליכה את בנה ומתרחקת, כדי לא לראות במותו הקרב, ומתחילה לבכות. מלאך אלוקים מבשר לה שה' שמע לקול בכייתה, ומצוה עליה: "קומי שאי את הנער", אך היא אינה מאמינה ואינה עושה כן, עד שויפקח אלוקים את עיניה ותרא באר מים. אמר רבי בנימין: הכל בחזקת סומין, אין העין יכולה לראות אלא במה שניתן לה רשות, ואפילו הדבר נמצא לפניו, עד שהקדוש ברוך הוא מאיר את עיניהם, מן הכא מכאן אנו לומדים זאת: "ויפקח אלוקים את עיניה ותרא באר מים". הבאר לא נבראה באותו רגע, אלא הייתה עומדת שם, ולא הייתה לה רשות לראותה, עד שה' פקח את עיניה. אף עתה, כשהיא רואה את הבאר לנגד עיניה, היא עדיין אינה מקיימת את ציווי המלאך, שאמר לה "קומי שאי את הנער", אלא "ותלך ותמלא את החמת" - תחילה היא ממלאת את החמת מים, והולכת להשקות את בנה, כי אינה בוטחת בה', אלא פוחדת שעד שתביא את בנה אל הבאר, הבאר תיעלם והוא ימות בצמא. הדא אמרת והוה שאמרו שהגר מחוסרת אמנה היתה, שחסרה לה אמונה בה'.

(בראשית רבה נג, טו)

ביקשתם? קיבלתם!

ניתן להשיג את הספר הפיקוקש במיקודי הפכירה

השגחה פרטית חלק א'

רשימת המוקדים:

- אלעד | יהונתן בן עוזיאל 22/4 | דייטש | 053-4121148
- אשדוד | הלל 4/18 | גפנר | 053-3124619
- בית שמש | החיד"א 3 | פישר | 052-7696584
- בית שמש | אחיעזר 2 | יורוביץ | 02-9910753
- בית שמש | נחל שורק 12/1 | קהת | 052-7669028
- בית שמש | יוכבד 2 | 054-8428869
- בית שמש | שדרות האמוראים 82/2 | הניג | 053-3161663
- ביתר עילית | קדושת לוי 98/13 | ראזנפלד | 052-7659941
- בני ברק | האדמור מגור 11 | וינמן | 03-7790440
- בני ברק | רבי עקיבא 147 | רוזנר | 053-4129919
- חיפה | אהבת ישראל 10/23 | ביטרמן | 053-3141213
- חיפה | ראש פינה 4/26 | 054-8453472
- ירושלים | רפפורט 8 | המשרד | 02-5880625
- ירושלים | חפץ חיים 21 | שפר | 055-6759920
- ירושלים | אדמור מויניץ 6 | ווייס | 052-7654738
- ירושלים | הרב ניסנבוים 7/1 | אוליביה | 058-4147673
- ירושלים | הרב דרוק 76/4 | 052-7632087
- מודיעין עילית | רשב"ם 10/7 | וינמן | 052-7160562
- תפרח | חסד משפט | יעקובזון | 055-6784918

לכמויות מעל 50 ספרים ניתן להתקשר ל - 6176* שלוחה 5

נקודה מתוך שיעורו המופלא של הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד אל תדאגו, יהיה טוב

בן. השונמית מגיבה: "אל תכזב בשפחתך". דבר שאינו קיים נקרא 'כזב', והאישה אומרת לאלישע: אל תיתן לי ברכה שאיננה ברת קיימא! הברכה מתקיימת ונולד לה בן, אך ההמשך לא מרנין, כי הילד מת. התברר שהשונמית ידעה על מה היא מדברת: הברכה הייתה כוחבת ולא ברת קיימא. אבל האמת היא הפוכה בדיוק: הברכה הייתה ברת קיימא, ומה שגרם לילד למות, היה חששה של האם. הדיבור השלילי גרם לזה. אנו לומדים שהחשש מדברים שליליים בלי סיבה הנראית לעין, עלול לגרום שהם יתממשו. מי שיש לו נטייה לדאגה, צריך ללמוד בספרי בטחון: זה ירגיע אותנו, וגם אם הוא רק קצת יירגע, זו כבר זכות גדולה, שבכוחה להביא לו ישועה!

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

בכיתה בבית הספר היה נוהג שבועי: תלמידה מצטיינת זכתה במתנה קטנה - שוקולד. שבע בנות, כל אחת בתורה, היו אחראיות לחלק את השוקולד. אחת התלמידות התלוננה למורה, כי מעולם לא קיבלה את חלקה. המורה כינסה את הבנות לביורו. כולן הודו כי אכן, מגיע לה, אך שוב ושוב הם שוכחות לתת לה. מה התברר? הילדה הייתה נוטה לדאוג, לחשוש שלא תזכה במתנה המיועדת לה. וחששות, כידוע, נוטים להתממש. כפי שכתוב בספר משלי (כ"ט, כ"ה): "חרדת אדם יתן מוקש", והבית הלוי מפרש, שהחרדה עצמה יוצרת את המוקש ממנו חוששים.

בהפטרה לפרשת וירא אנחנו לומדים את סיפורה של האישה השונמית. אלישע הנביא מבטיח לה

שיעורי הרה"צ ר' יהודה מנדל שליט"א מלייקוד נמסרים מידי שבוע בעברית, אידיש ואנגלית בשלוחה 2 < 2 (לאחר בחירת השפה)